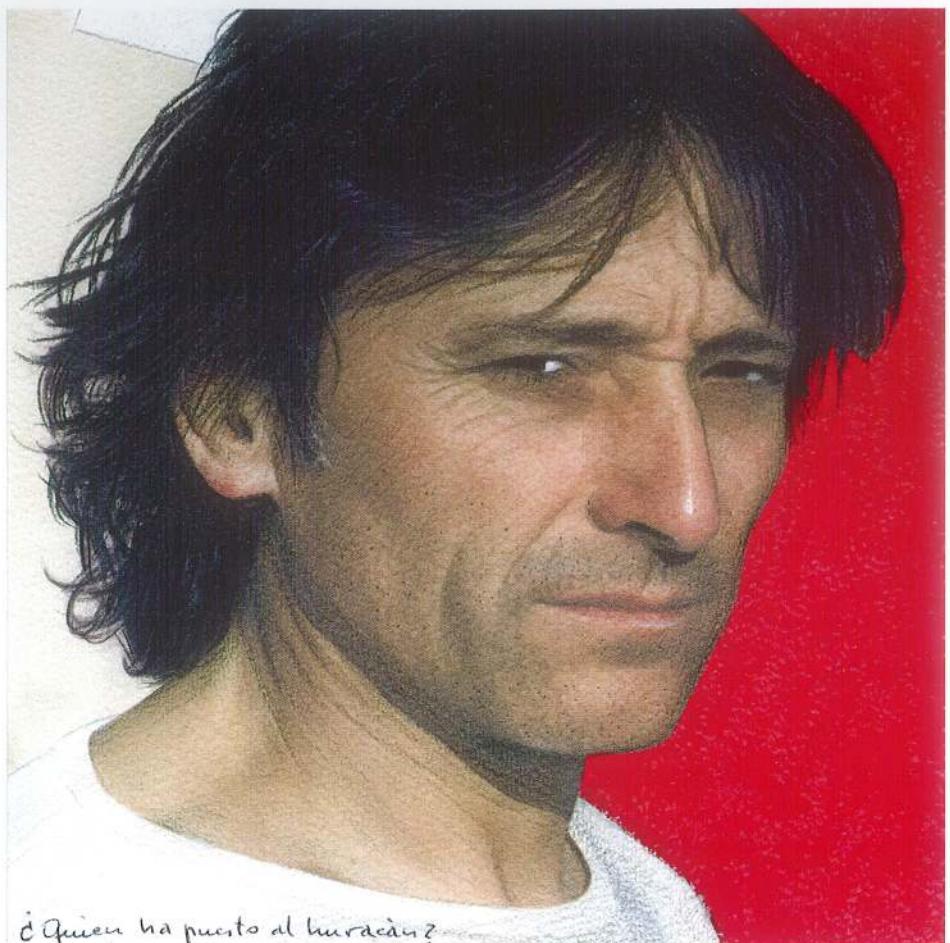

Oleksandr Butsenko / Carles Cortès / Leonidas Donskis

GADES by ANTONI MIRÓ

Kaunas, Vytauto Didžiojo Universitetas VDU Galerija 101
Vytautas Magnus University Art Gallery 101 (Kaunas, Lithuania)

¿Quién ha puesto al huracán?

¿Quién ha puesto al huracán

P/A GADES-21, 2010

Cover: jamás ni yugos ni trabas, P/A GADES-22, 2010

© The authors
© AMB - Disseny

Edita: Editorial Marfil, S.A.
Gráfiques Alcoi, S.A.U.

Depòsit Legal: A 675-2012

Collaboration:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante
Vicerrectorat de Cultura, Esports i Política Lingüística

VYTAUTAS MAGNUS
UNIVERSITY
International Office

wwwantonimiro.com
wwwantonimiro.cat
art@antonimiro.com
facebook.com/antonimiro

V a i z d u o t è s g a l i a

Perfrazuodami L. Donskį, galėtume teigti, jog menas dažnai nuspėja filosofų kūrinius, atskleisdamas modernias beprotynės ir barbariškumo formas. Pasitelkdamas įvairias kalbas ir pašalindamas tradicines ribas tarp rūsių ir formų, sujungdamas jas į vieną (literatūroje, tapyboje, atlikimo mene arba kinematografijoje), šiuolaikinis menas igyja papildomos – moralinės vaizduotės – galios.

A. Miró darbų seriją „Paint Painting“ galima prilyginti garsioms XX a. J. Zamiatino, A. Huxley, G. Orwello ir A. Burgess distopijoms, kurias L. Donskis nagrinėja savo knygoje. Visi šie kūrėjai skirtinguose žanruose naudojo panašias išraiškos priemones: alegoriją, aliuiziją, groteską, hiperbolę, citavimą, socialinę satyrą. Jei minėti literatūrinių distopijų autorai „siekią to paties, ko savo socialinėje ir politinėje filosofijoje siekė tokie XX a. mąstytojai kaip Hannah Arendt, Simona Weil, Lewisas Mumfordas, Isaiah Berlinas ir Leszekas Kołakowskis“, tai A. Miró paveikslai iš dalies atspindi Manuelio Castellso, Franciso Fukuyamos ir Noamo Chomskio išvadas.

Meno kūrinių serija „Wind of People“ ne tik atidavė duoklę draugui ir iškiliam baleto šokėjui Antonio Gadesui, bet ir įžvalgiai nuspėjo būsimus literatūrinius ir kritikos straipsnius apie M. Hernándezo, A. Gadeso ir paties Antoni Miró kūrybą. Tačiau pirmiausia ši serija yra politinės ir socialinės filosofijos įžvalga apie individų laisvo pasirinkimo galimybę šiuolaikiniame pasaulyje kaip priešpriešą iš praeities paveldėtam arba galios struktūrų nustatytam aiškinimui.

Meno kūrinių paroda „Power of Imagination“ Ukrainoje suvienijo tris garsius ispanų menininkus – poetą, šokėją ir tapytoją – bei žinomą lietuvių filosofą, literatūros kritiką, ir pateikė tokią aukšto lygio menų sintezę, kuri atveria kelią gilesnei kintamos ir likvidžios modernybės išraiškai.

P o w e r   o f   I m a g i n a t i o n

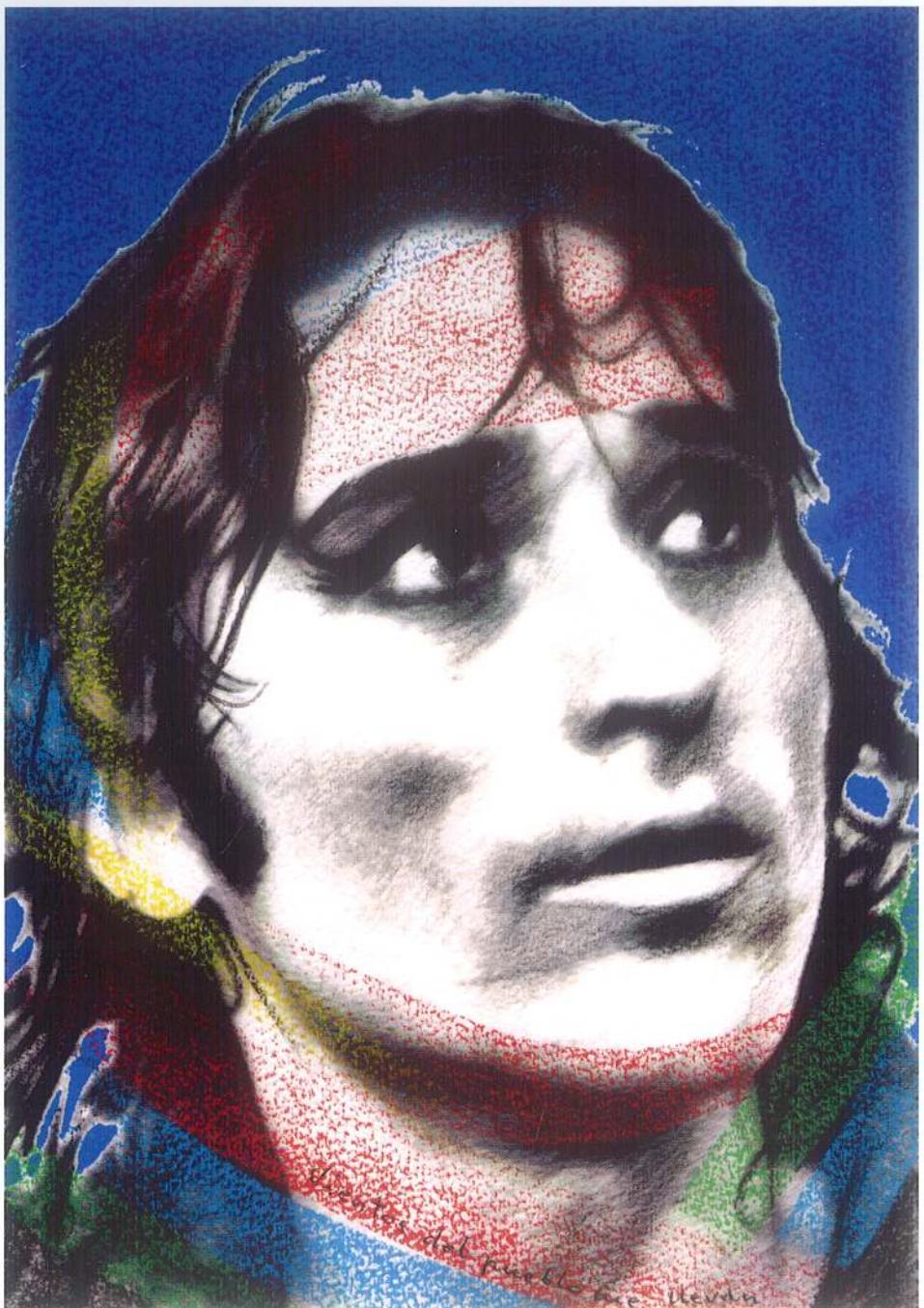
Paraphrasing L. Donskis, we can say that arts often anticipate the works of philosophers in revealing the modern forms of madness and barbarity. The modern art using various languages and removing traditional borders between types and forms by uniting them as a whole (in terms of literature, painting, performing art or cinematography) acquires additional power, the power of moral imagination.

One can put Miró's series "Paint Painting" on a level of famous twentieth-century dystopias by Yevgeny Zamyatkin, Aldous Huxley, George Orwell, and Anthony Burgess, analyzed by Donskis in his book. All authors used similar devices of expression in different genres: allegory, allusion, grotesque, hyperbole, quotation, social satire. If mentioned authors of literary dystopias "seek what such twentieth-century thinkers as Hannah Arendt, Simone Weil, Lewis Mumford, Isaiah Berlin, and Leszek Kołakowski sought in their social and political philosophy", images of A. Miró anticipate to some extent conclusions of Manuel Castells, Francis Fukuyama or Noam Chomsky.

The art series "Wind of People" is not only homage to the friend and eminent ballet dancer, Antonio Gades, but also the foresight of future literary and critic articles dedicated to creative life of M. Hernández, A. Gades, and Antoni Miró himself. However, first of all, it's the foresight of political and social philosophy about the possibility of individuals' free choice in the modern world against the ascription inherited from the past or determined by power structures.

The art exhibition "Power of Imagination" showing in Ukraine has united three famous Spanish artists, a poet, a dancer, and a painter, with a well-known Lithuanian philosopher and literary critic, presenting that high synthesis of arts which allows expressing deeper the world of changeable and liquid modernity.

Olexandr Butsenko

VIENTOS del pueblo me llevan,

P/A GADES-1, 2010

Ž m o n i ū v ē j a s (E l v e n t d e l p o b l e)

Kas yra tas „žmonių vėjas“ (isp. el vent de poble), apie kurį savo eilérastyje „Vientos del pueblo me llevan“ („Žmonių vėjai neša mane tolyn“) rašė Miguelis Hernándezas? Iš Oriuhelos miesto kilięs poetas ši eiléraštį pirmą kartą paskelbė 1936 m. spalio 22 d., praėjus trimis mėnesiams po generolo F. Franko įvykdyto perversmo ir Ispanijos pilietinio karo pradžios. Akivaizdu, kad taip eiléraštį interpretuoti lengviau: poetas stengiasi skatinti respublikonų armijos kovinumą ir gina žmonių, palaikančių savo teisętą vyriausybę, idealus. Tai daina apie viltį, laisves ir galią priės visas negandas...

1936 m. lapkričio 14 d., tais pačiais metais kai pasirodė Miguelio Hernándezo eilérastis, mažame Eldos miestelyje gimė Antonio Esteve Ródenas, vėliau pasirinkęs Antonio Gadeso slapyvardį.

A. Gadeso veidas, paimitas iš kelių Mas Sopalme nupieštų A. Miró eskizų, sudaro seriją paveikslų, kurie aiškiai tapatina jo asmenybę su M. Hernándezo eiléraščiu „Vientos del pueblo me llevan“ pagrindiniu veikėju: „Desfiladeros de aguilas“ (liet. praskrendantys ereliai), „Quién ha puesto al huracán“ (liet. Argi yra kas uraganą pasiūkinkę ar supančioj?) ir „Prisionero en una jaula“ (liet. kalinys kalėjime). Pastaras pavyzdys atspindi paskutiniuosius Antonio Gadeso atvaizdus – asmens, kurį paskutiniai jo gyvenimo metais kaliniu pavertė ligi, amžiams atskyrusi jį nuo bičiulio A. Miró. Tai vėjas, perskrodęs šių trijų mūsų šalies menininkų, kurie buvo neabejotinai atsidavę laisvių plėtojimui, būtų. Kiekvienas jų atrado būdus savaja kalba tinkamai išreikšti ryžtingumą ir jausmus, kuriuos atpažįstame skaitydami pirmajį M. Hernándezo eiléraščio posmą:

Vientos del pueblo me llevan,
vientos del pueblo me arrastran,
me esparcen el corazón
y me aventan la garganta.

(Žmonių vėjai neša mane,
Žmonių vėjai pučia mane tolyn,
Išbarstydam manu širdį
Ir paruošdami mano gerklę).

Tai jų balsas, jų energija, jų valia. „El viento del pueblo“ apima seriją, tobulai sujungusią kalbų vienalaikiškumą su bendru troškimu paversti pasauly teisingesniu ir laisvesniu, kurio, Antonio Gadeso fondo dėka, neįštrynė laikas. Šis fondas, kuriam vadovauja A. Gadeso našlė Eugenia Eiriz ir jö dukros, leidžia dailininkams, šokėjams, muzikantams pratęsti jo pradėtas pastangas, vėjui pučiant jiems į veidus ar nugaras. Tai jo idėja, jo palikimas. Tai kelias, kurį atvėrė Antonio Gadesas – mūsų maestro.

W i n d o f p e o p l e (V i e n t o d e l p u e b l o)

Which is “el vent de poble” (the wind of the people) referred by Miguel Hernández in his poem “Vientos del pueblo me llevan” (“Winds of the people carry me”)? The poet from the town of Orihuela firstly published this poem, on October 22, 1936, three months after the coup d'état by general Franco and the beginning of the Civil War in Spain... Obviously, the reading of the poem makes easier its interpretation: the poet tries to raise fighting spirits of republican army and defends ideals of the people supporting its legitimate government. It's a song for hope, liberties and force against all adversities...

... The same year when Miguel Hernández published his poem, Antonio Esteve Ródenas, who later took a stage name Antonio Gades, was born in a small town of Elda, on November 14, 1936.

... The face of Gades, taken from several sketches made by Miró in Mas Sopalmo, constructs a series of paintings that clearly identify his personality with that of the protagonist in Hernández's poem: “Vientos del pueblo me llevan”. “Desfiladeros de aguilas” (the passes of eagles), “Quién ha puesto al huracán” (Who ever yoked or hobbled a hurricane) and “Prisionero en una jaula” (prisoner in a jail). This latter piece offers the last images of Antonio Gades, the individual held prisoner in the world, in this sense, of the illness that plagued him in his final years and which separated him from his friend Miró forever. A wind that sweeps through the existences of these three artists from our land who were undoubtedly committed to the development of freedoms. With their respective languages, they found the right means to express their feelings and their determination, as we can read in the first stanza of Hernández's poem:

Vientos del pueblo me llevan,
vientos del pueblo me arrastran,
me esparcen el corazón
y me aventan la garganta.

(The winds of the people carry me,
the winds of the people blow me on,
scattering the heart of mine
and readying my throat).

This is their voice, their energy, their will. “El viento del pueblo” encompasses a series that perfectly synthesizes the simultaneity of languages and the shared desire to achieve a fairer and freer world, an undertaking that has endured over time thanks to the initiative carried forward by the Antonio Gades Foundation, led by his widow, Eugenia Eiriz, and his daughters. In this way, artists, dancers and musicians, with the wind in their face or behind them, can continue his endeavour. This is the message, his legacy, the path opened up by Antonio Gades, our maestro.

Carles Cortés

¿Quién habló de echar un yugo

P/A GADES-19, 2010

Katalonų menininkas, kalbantis šiuolaikinio jautrumo kalba

Antoni Miró yra unikalus kūrėjas, kuris kalba europietiška šiuolaikinio jautrumo kalba. Tai didis katalonų menininkas, gebantis iš naujo atrasti psichinius, estetinius ir kultūrinius Europos tiltus. Iš tiesų Europos politinės ir kultūrinės ribos nesutampa ir niekada nesutapo. Čia visuomet išliko jtampa tarp politinio priešiškumo ir kultūrinio pakilimo, arba, tarkim, tarp socialinės katastrofos ir kultūrinio žydėjimo.

Taip visuomet buvo iš naujo atrandama paslaptinga Europos vienybė, pasireiškianti XVI–XVII a. Anglijos ir Ispanijos tarpusavio neapykantose ir karuose, kuriuos lydėjo Elžbietai laiką Anglijos poetų ir dramaturgų neblėstantis žavėjimasis ispanų literatūra: kaip žinia, Lope de Vega vos išgyveno ispanų armados pralaimėjimą prie Anglijos krantų, tačiau anglams jis buvo kultūros herojus. Jis galėjo žuti mūšyje, tačiau buvo pripažintas už savo nemirtingas pjeses.

Viljamo Šekspyro žavėjimasis Migeliu de Servantesu, ypač jo „Don Kichotu“, kurį į anglų k. išvertė Thomas Sheltonas, ir įkvėpė V. Šekspyrą bei Johną Fletcherį parašyti komediją „Cardenio“ (ji iki mūsų dienų neišliko). Taip dar kartą per galingas asmenybes paslaptinga Europos vienybė pranoko Ispanijos kaip nesutaikomo, mirtingo Anglijos priešo politinį suvokimą.

Tas pats atsikito XIX a. Vokietijai ir Prancūzijai, kai jaunieji J. G. Fichte ir G. W. F. Hégelis sukaupė daug pykčio ir kartėlio dėl Napoleono karų, ypač dėl Jénos mūšio, tačiau kasmet liepos 14-ąją galėjo pakelti šampano taures už Didžiąją Prancūzijos revoliuciją, žavėdamiesi prancūziška kultūra ir Švietimo epochos dvasia. Argi ne tas pats nutiko tarp Rusijos ir jos buvusių provincijų ar satelitinų valstybių – jas visuomet siejo tie patys meilės ir neapykantos kupini santykiai, arba tiksliau sakant – politinės rusofobijos ir kultūrinės rusofilijos mišinys, stabilius modelis Rytų ir Vidurio Europai?

Antoni Miró meninė kalba drąsiai peržengia nuspejamų pasaulio atvaizdavimo formų, kurias sutinkame kaskart įžengdami į šiuolaikinio meno sferą, ribas. Tuo pat metu jo istorinė vaizduotė yra be galio plati. Pastebėjau tai, kai teko garbė įtraukti kai kuriuos jo unikalius meno kūrinius ukrainietiškame mano knygos Power and Imagination: Studies in Politics and Literature leidime.

Savo knygoje pateikiau naują filosofinę klasikinių politinių ir literatūrinių temų bei siužetų interpretaciją, kaip ir Antoni Miro. Stiliškai apibūdinant šio menininko ekspresiją išryškinama viskas – nuo figūratinio ekspresionizmo iki pop art ir realizmo. Jis nuovokiai, nors ir šiek tiek ironiškai, naujai atranda ir interpretuoja kai kurias centrines klasikinio meno ir ankstyvosios modernybės temas bei atvaizdus.

Pavyzdžiu, jei paméginciau sugalvoti įdomią naujų Diego Velazquezo ševedro Bredos paëmimas interpretaciją, ieškodamas sąsajų su konfliktu tarp ankstyvųjų modernijų religinių karų brutalumo ir barbariškumo bei garbės kodekso, anksčiau ar vėliau sužinočiau – tą jau padarė A. Miro. Tai buvo pasiekta elegantiškai, gana drąsiai ir gražiai, tarsi sakant, kad niekas negali nusidėvėti arba nustoti galioti mūsų pasaulyje, kuriame visi ištroškę dėmesio ir apsėsti savęs pačių. Netgi to nesuvokdami, mes vis dar bandome pamégdžioti geriausius ankstyvosios modernybės veikėjus ir herojus.

Mes vis dar trokštame modernybės herojų, tokijų kaip Don Žuanas (kaip teigia Zygmuntas Baumanas, kuris Don Žuaną laiko ankstyvosios modernybės herojumi ir kartu nenutrūkstamos kaitos ir naujovių sąmoningumo nuojauta), Don Kichotas arba Ambrosius Spinola, ispanų generolas iš Genujos, kuris nekreipdamas dėmesio į Bredos miesto raktus, laikomus pasiduodančio olandų generolo Justino von Nassau, tarsi norėjo pasakyti, jog karinė pergalė yra efemeris, o atidus žvilgsnis ir supratimo stebuklas tarp konfliktuojančių žmonių lieka amžiams.

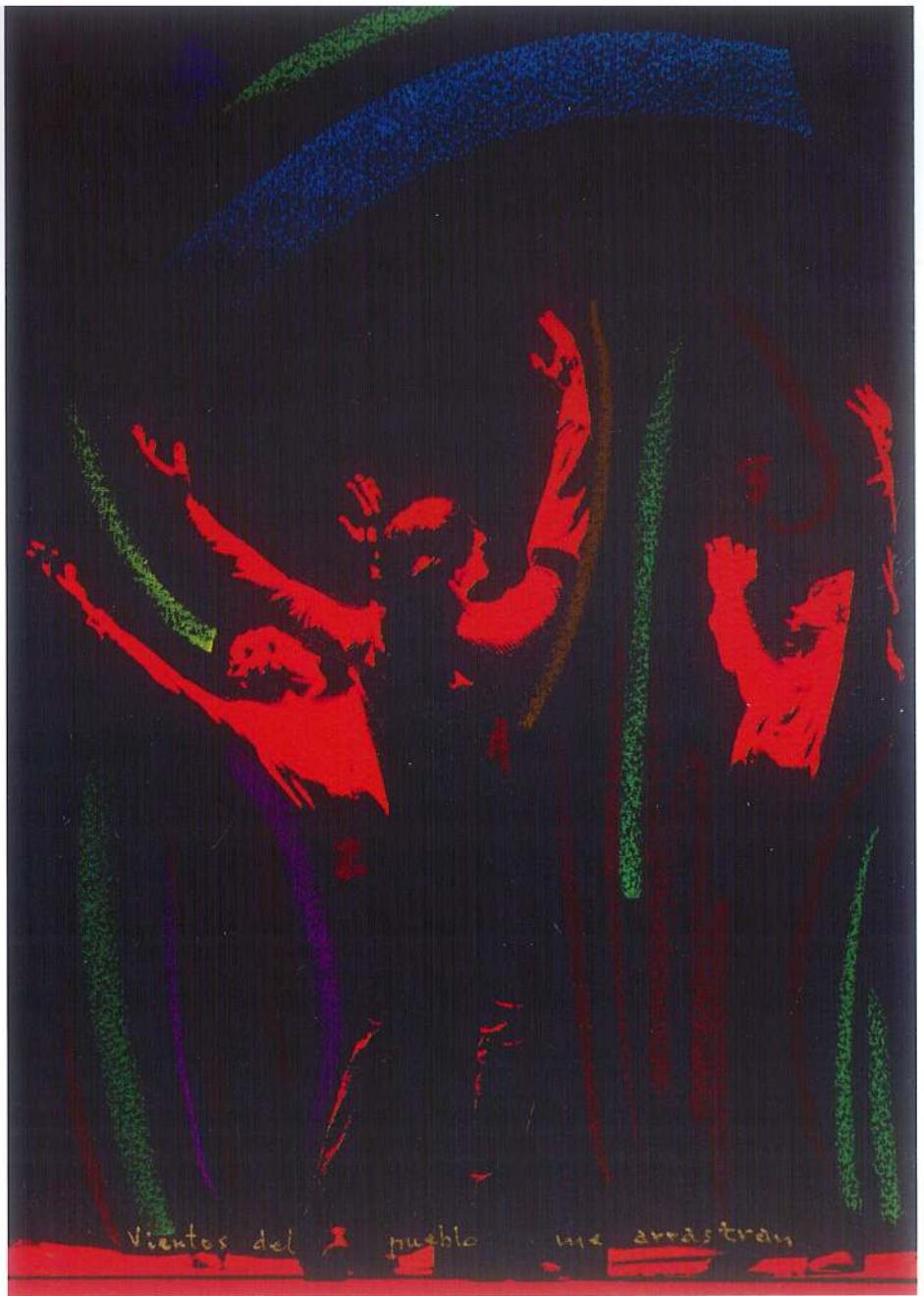
Mes bandome suderinti savo dabartines ir ankstesnes moralinio bei politinio jautrumo formas nemokėdami pripažinti, kad mūsiškės gali būti žymiai mažiau šiuolaikiškos nei tos, kurias mes linkę priskirti neva atsilikėlei praeicių. Savo herojų ieškome tarp draugų ir mentorų, pirmakų ir išėdinių, senovės ir šiuolaikinių žmonių. Mums jų reikia. Reikšmingasis Kitas ateina kaip mūsų pačių laipsniškios kaitos arba kažkokiu pamirštu mūsų biografijos, asmeninio ar šeimos gyvenimo aspektų nuojauta.

Antoni Miro draugas Antonio Gadesas, ižymus, legendinis šokėjas, choreografas ir politinis veikėjas, regis, tapo jo Reikšminguoju Kitu. Taigi A. Gadeso projektas aprėpią nepaprastai turtingą estetinę ir psychologinę ištikimybęs ir draugystės teritoriją, skirtą menininko mirusiam draugui, kuris sujungė nonkonformizmą, kitamaniystę, politinę aistrą ir didžių meninį talentą.

Galiausiai panašu, kad A. Miro iniciuotas projektas tapo europiniu. A. Miro bei mano draugo Oleksandro Butsenko, žinomo Ukrainos kultūros veikėjo, vertėjo ir poeto, pastangomis A. Gadeso projektas pasiekė Ukrainą ir dabar atėjo į Vytauto Didžiojo universitetą Kaune, Lietuvoje.

Šis projektas leidžia mums atrasti ir pripažinti Antoni Miro meną, Antonio Gadeso gyvenimą ir dvasią bei šiuolaikinės Europos moralinio ir estetinio jautrumo formas.

Leonidas Donskis

vientos del pueblo me arrastran,

P/A GADES-2, 2010

A Valencian Artist Who Speaks the Language of Modern Sensibilities

Antoni Miró is a unique artist who speaks a European language of modern sensibilities. He appears as a great Catalan artist who is capable of rediscovering the mental, esthetical and cultural bridges of Europe. In fact, the political and cultural boundaries of Europe do not coincide, and they never did. The tension between political animosity and cultural enchantment or that, say, between social catastrophe and cultural flowering is always there.

This is always a rediscovery of the mysterious unity of Europe which manifests itself in the war and hate between England and Spain of the sixteenth and seventeenth century accompanied by the unfading admiration of the poets and playwrights of Elizabethan England for Spanish literature – as we know, Lope de Vega barely survived the defeat of the Spanish Armada near the shores of England, yet he was a cultural hero in England. He could have been killed in a battle, yet he was admired for his immortal plays.

The admiration of William Shakespeare for Miguel de Cervantes, especially for his *Don Quixote*, translated into English by Thomas Shelton, which inspired Shakespeare and John Fletcher to write the comedy *Cardenio* (it did not survive until our days perishing somewhere) transcended a political perception of Spain as an irreconcilable and mortal foe of England.

Wasn't this the same that happened with nineteenth century Germany and France when the young Fichte and Hegel had much anger and bitterness about Napoleonic wars and the Jena battle in particular, yet they could raise their glasses of champagne for the French Revolution on 14 July every year admiring French culture and the spirit of the Enlightenment? Wasn't the same happening between Russia and her former provinces or satellite states, which has always been about that same love-hate relationship or, to put it more precisely, the mixture of political Russophobia and cultural Russophilia, a stable pattern of Eastern and Central Europe?

Antoni Miró's artistic language goes far beyond the predictable forms of the representation of the world with which we encounter each time entering the realm of modern art. At the same time, the breadth of his historical imagination is immense. I experienced this when I have had a privilege to include some of his unique artwork in the Ukrainian edition of my book *Power and Imagination: Studies in Politics and Literature*.

My book offered a philosophical reinterpretation of classical political and literary plots and foci, and so did Antoni Miró. Frequently described as an artist whose artistic expression, in style, ranges from figurative expressionism to pop art and realism, Miró appears as a perceptive, albeit a bit ironic, re-inventor and re-interpreter of some central themes and images of classical art and early modernity.

For instance, if I tried to come up with a challenging reinterpretation of Diego Velazquez's masterpiece *The Surrender of Breda* tracing it to the conflict between the brutality and barbarity of early modern religious wars and the code of chivalry, so did Miró. This was done elegantly, in quite a daring and beautiful fashion, as if to say that nothing can be worn-out and out-of-date in our attention seeking and self-obsessed world: We still try to emulate the greatest characters and heroes of early modernity without our being conscious of this.

We are still craving for the heroes of modernity, such as Don Juan (as Zygmunt Bauman, who sees Don Juan as an early hero of modernity and also as an anticipation of the consciousness of incessant change and novelty, would have it) or Don Quixote or the Spanish general of Genovese background, Ambrosius Spinola, who disregards the key from the gate of the town of Breda in the hands of the surrendering Dutch general Justin von Nassau – as if to say that whereas the military victory is ephemeral, the long gaze and the miracle of understanding that occurs between warring individuals stays for a long time.

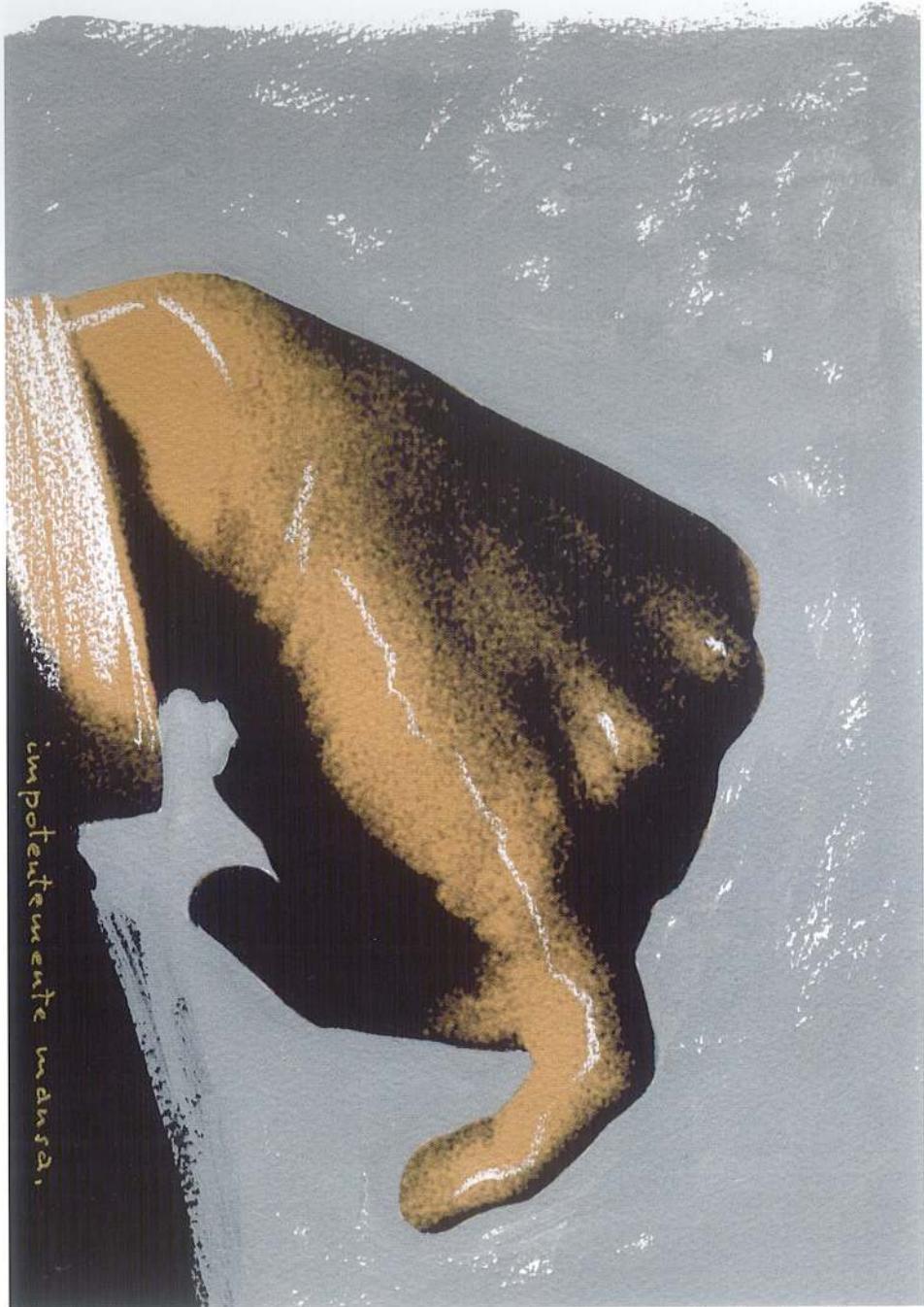
We try to reconcile our moral and political sensibilities with those of the past without being able to admit that ours could be far less modern than those that we tend to ascribe to the supposedly backward past. We seek our heroes in our friends or mentors, predecessors or successors, ancients or moderns. We need them. The Significant Other is what comes to us as an anticipation of our own change over time or of some neglected and forgotten aspects of our biography, personal or family story.

Antoni Miró's friend Antonio Gades, a celebrated and legendary dancer, choreographer, and political activist, appears to have became his Significant Other. Therefore, the Gades project covers an immensely rich esthetical and mental territory of loyalty, fidelity and friendship conferred for a deceased friend of the artist – the friend who combined non-conformism, nay-say, political passion, and great artistic talent.

Last but not least, the project launched by Miró seems to have become a European one. It was through the effort of Miró's and my own friend Oleksandr Butsenko, a noted Ukrainian culture personality, translator and poet, that the Gades project reached Ukraine and now landed at Vytautas Magnus University in Kaunas, Lithuania.

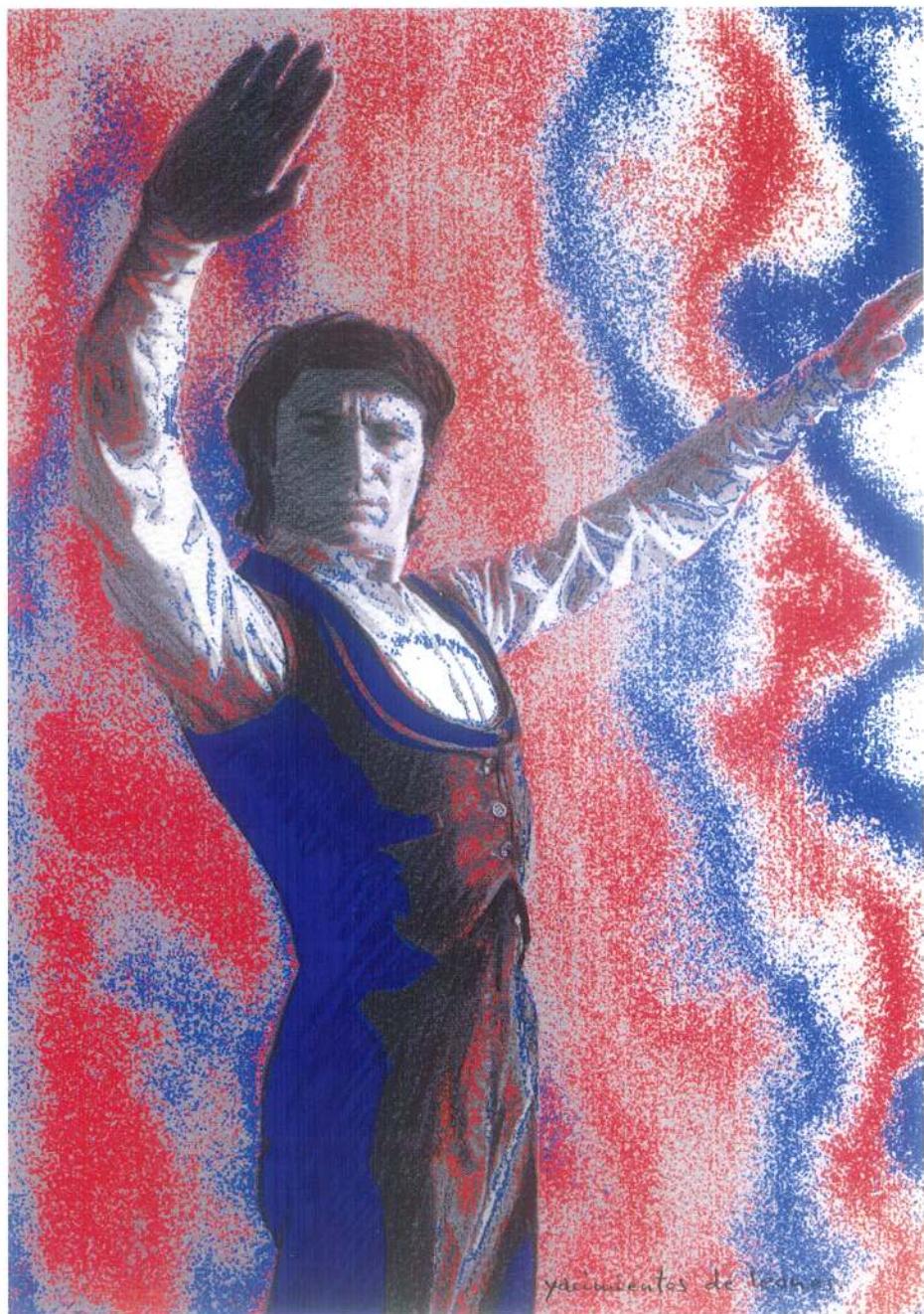
The project that enables us to celebrate the art of Antoni Miró, the life and the spirit of Antonio Gades, and the modern moral and esthetical sensibilities of Europe.

Leonidas Donskis

impotentemente mansa,

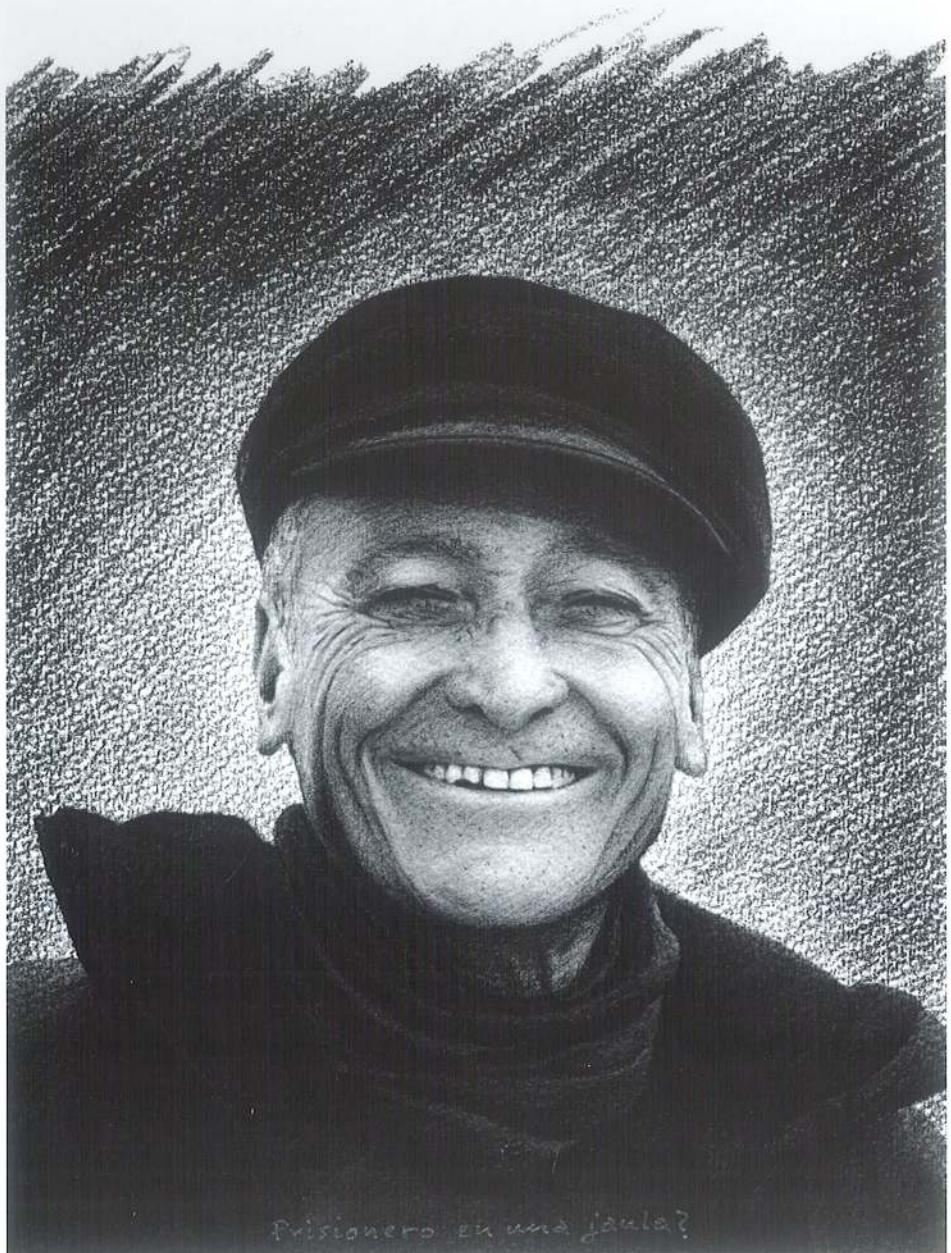
P/A GADES-6, 2010

yacimientos de leones

yacimientos de leones,

P/A GADES-13, 2010

Prisionero en una jaula?

prisionero en una jaula?

P/A GADES-24, 2010

The arm of Gades molded live Altea 1978-91
Gades, la dansa 2001. Museu Campus UPV, València

Antonio Gades and Antoni Miró in the Sopalmo, 1987
A M. Hernández 2012 (Acrílic-Mixta s/l), 162x114 cm

The last photo of the two friends days before the death of the dancer. 2004 Mas Sopalmo

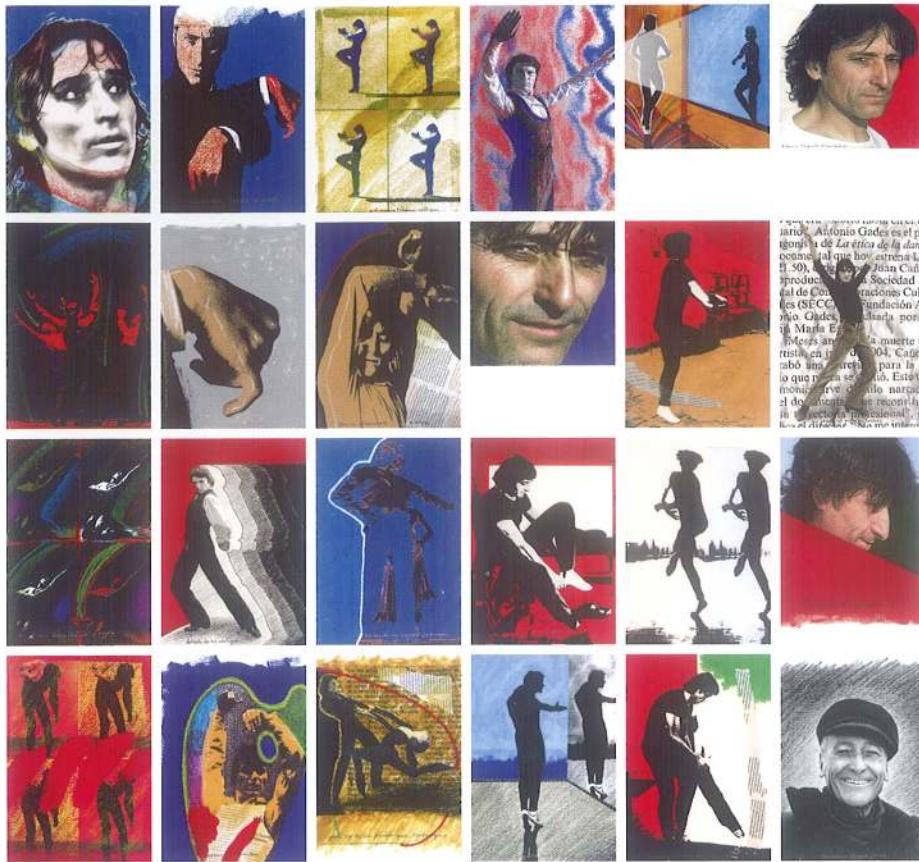
ANTONI MIRÓ was born in Alcoi in 1944, and at present lives and works at Mas Sopalmo. In 1960 he was awarded the first prize for painting by the Town Hall of Alcoi. In January 1965 he carried out his first one-man show and founded the Alcoiart group (1965-1972). In 1972 he founded Gruppo Denunzia in Brescia (Italy). Since then he has held a number of exhibitions, both in Spain and abroad, and he has also been distinguished with various awards and honourable mentions. He is a member of several international academies.

In his professional trajectory, Miró has combined a wide variety of initiatives, ranging from those specifically artistic, in which he has demonstrated his efficient devotion to each of the procedures that characterise the plastic arts, to his untiring attention to the advance and promotion of our culture.

His oeuvre, pertaining to Social Realism, set forth in the style of Figurative Expressionism as an accusation on the subject of human suffering. In the late sixties his interest in social subject-matter led him to a Neo-figurativism charged with a critical and recriminatory message. In the seventies such a message is fully identified with the artistic movement known as *Crònica de la Realitat* (Chronicle of Reality), inscribed in the international trends of Pop Art and of Realism, which takes as its point of departure the propaganda images of our industrial society and the linguistic codes employed by the mass media.

The different periods or series of his work, such as *Les Nues* (The Nudes) of 1964, *La Fam* (Hunger) of 1966, *Els Bojos* (The Mad) of 1967, *Experimentacions* (Experimentations) and *Vietnam*, both of 1968, *L'Home* (Man) of 1970, *Amèrica Negra* (Black America) of 1972, *L'Home Avui* (Man Today) of 1973, *El Dòlar* (The Dollar), executed between 1973 and 1980, *Pinteu Pintura* (Paint Paint), carried out between 1980 and 1991, *Vivace*, between 1991 and 2001, from 2001 “Without Title” reject all kinds of oppression and cry out for freedom and human solidarity. Miró’s oeuvre forms part of many museums and private collections all over the world, and has generated a wide bibliography that studies his work in detail.

In short, if Miró’s painting is one of consciousness-raising, it is not less true that the artist’s creative process also comprises a high degree of “consciousness of painting”, in which different experiences, techniques, strategies and resorts combine to form a plastic language of their own, not merely as a “means” for ideological communication but with one accord, as the registration of a clearly aesthetical communication.

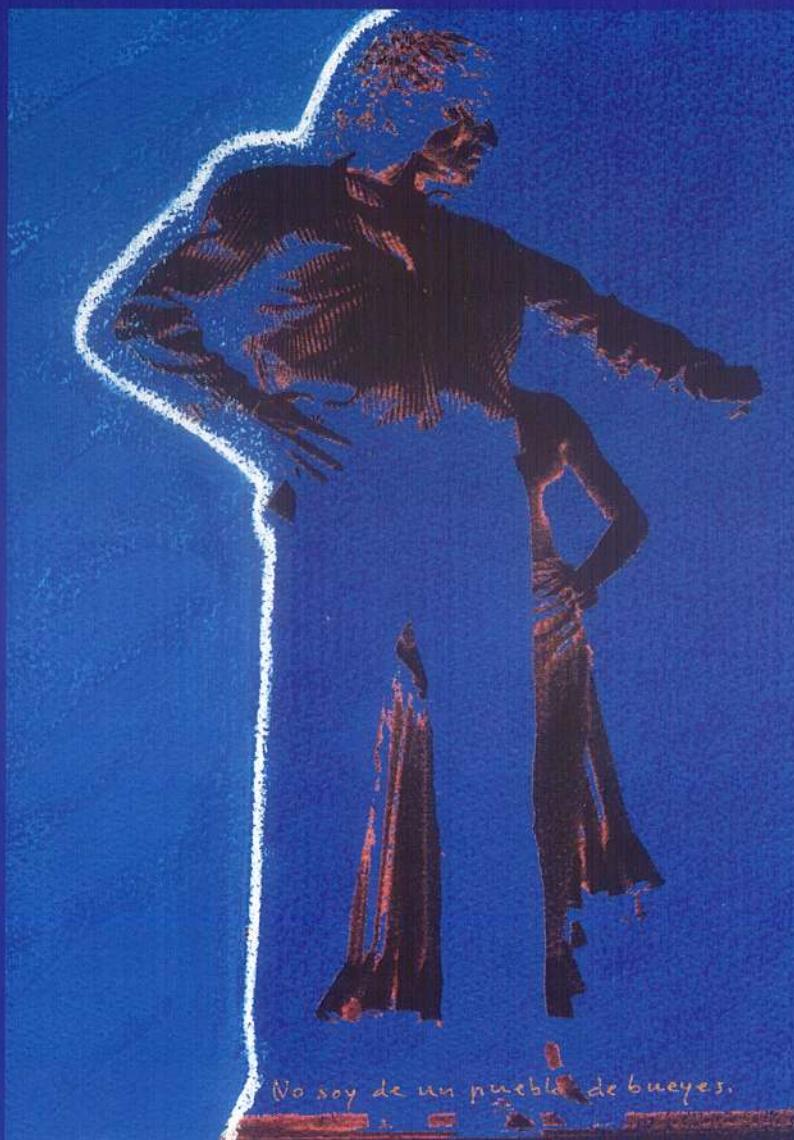

A opera de la danza (1950) es una obra del pintor Joan Miró que retrata al bailarín Antonio Gades en el protagonista de *La ópera de la danza*, en la que hoy estrena La Fábrica. La ópera, dirigida por Joan Cáñic, se producirá en la Sociedad Estatal de Conmemoraciones Culturales (SEC) con la Fundación Antonio Gades y se desarrollará por el Maestro Enrique González. El texto es de Antonio Gades y el libreto es de Joaquín Climent.

1- VIENTOS del pueblo me llevan,
2- vientos del pueblo me arrastran,
3- me espacien el corazón
4- y me aventan la garganta.
5- Los bueyes doblan la frente,
6- impotentemente mansa,
7- delante de los castigos:
8- los leones la levantan

9- y al mismo tiempo castigan
10- con su clamorosa zarpa.
11- No soy de un pueblo de bueyes,
12- que soy de un pueblo que embargan
13- yacimientos de leones,
14- desfiladeros de águilas
15- y cordilleras de toros
16- con orgullo en el asta.

17- Nunca medraron los bueyes
18- en los páramos de España.
19- ¿Quién habló de echar un yugo
20- sobre el cuello de esta raza?
21- ¿Quién ha puesto al huracán
22- jamás ni yugos ni trabas,
23- ni quién al rayo detuvo
24- prisionero en una jaula?

29.11 – 18.12 2012

Kaunas, Vytauto Didžiojo Universitetas VDU Galerija 101
Vytautas Magnus University Art Gallery 101 (Kaunas, Lithuania)

VYTAUTAS MAGNUS
UNIVERSITY
International Office

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante
Vicerrectorat de Cultura, Esports i Política Lingüística